

Diễn Văn Của Tổng Thống Trần Văn Hương đọc trước lưỡng Viện Quốc Hội Việt Nam Cộng Hòa

Ngày 26 Tháng 4 năm 1975

***LỜI NÓI ĐẦU:** Vào những ngày cuối tháng 4 năm 1975, Quốc Hội Việt Nam Cộng Hòa họp để bàn về việc Tổng thống Trần Văn Hương sẽ bàn giao chức vụ cho Đại tướng Dương Văn Minh để thương thuyết với phe cộng sản, tìm một giải pháp hòa bình cho Việt Nam. Cựu Hương đã tiếp xúc với Đại tướng Dương Văn Minh để mời ông Minh đảm nhiệm chức vụ Thủ Tướng. Nhưng tướng Minh không chịu và đòi cựu Hương phải nhường cho ông Minh chức tổng thống Đại tướng Minh nói với cựu Hương “Thầy đã hy sinh đến mức này, thôi xin thầy ráng hy sinh một bước nữa là thầy trao trọn quyền cho tôi.”*

Tổng Thống VNCH Trần Văn Hương Diễn Văn Của Tổng Thống Trần Văn Hương -26-4 – 1975

Thưa Chủ tịch Quốc Hội,

Thưa Chủ tịch Hạ Viện,

Thưa quý vị Nghị sĩ,

Thưa quý vị Dân biểu,

Tôi nhiệm chức hôm nay đã được năm ngày. Nói rằng ở đây để đọc một cái thông điệp, tôi không có cái táo bạo như vậy, bởi vì tình thế nghiêm trọng của đất nước. Và lại như quý vị đã biết, tôi không quen nói những lời văn hoa mà không có ý nghĩa, cho nên tôi xin thưa

trước quý vị đây không phải là một thông điệp. Đây chẳng qua là lời thành khẩn, thật tình của một người vì nước, đến trình bày mọi việc để quý vị rõ và quyết đoán.

Thưa quý vị, tình trạng đất nước khó khăn như thế nào, có lẽ quý vị đã biết rõ rồi. Tổng thống trao quyền lại cho tôi chẳng những là khó khăn, mà còn rất là bi đát. Bởi vì như quý vị đã biết, trong bốn vùng của chúng ta, hiện giờ chúng ta đã mất hơn hai vùng rồi, còn lại vùng III và vùng IV thì đã sứt mẻ, và sứt mẻ này có thể một ngày một lan rộng, và tình trạng khốn khổ, đau thương chẳng những là của toàn xứ mà của cả Sài Gòn và Chợ Lớn này trong những ngày gần đây.

Kính thưa quý vị,

Hiện giờ bên cạnh chúng ta là thành Nam Vang vừa rồi đây quý vị đã thấy. Cảnh Sài Gòn, Chợ Lớn nếu không khéo dàn xếp thế nào thì e rồi đây Sài Gòn sẽ thành một núi xương, một sông máu. Điều mà những người có lòng yêu nước không thể không nghĩ đến được, không thể chấp nhận được. Riêng tôi đây, tôi cũng không chấp nhận được. Bởi vậy cho nên, những vấn đề nói rằng chúng ta phải tiếp tục tranh đấu, vấn đề chúng ta đành phải nhận, phải làm, bất kỳ với giá nào cũng phải làm, những cái đó không thể giải quyết như vậy được.

Bởi vì vậy, khi tôi chấp nhận nhiệm vụ nối tiếp chánh quyền trước kia, thì tôi đã đưa ý rằng vấn đề phải giải quyết bằng một giải pháp chính trị, nghĩa là phải chấp nhận thương thuyết. Và đây, tôi xin công khai rằng chánh phủ của tôi và chánh phủ nào sẽ thành lập theo ý của tôi. lẽ cố nhiên là với sự chấp thuận của Quốc Hội. Chánh phủ đó sẽ đứng ra thương thuyết.

Thưa quý vị,

Đã nói cái chữ thương thuyết, không phải thương thuyết là đầu hàng. Nếu thương thuyết là đầu hàng thì còn thương thuyết gì nữa! Thà là chết cho đến cùng chứ sao lại gọi là thương thuyết được! Bởi vậy cho nên đã đặt là thương thuyết, tất nhiên cũng phải chấp nhận những điều kiện gì đau đớn. Nhưng những điều kiện đó không phải là đến lúc phải hoàn toàn chúng ta đầu hàng. Nếu phải đầu hàng, thì chúng ta đây, quý vị và tôi, sẽ trao lại cho quân nhân, chứ không phải là chúng tôi quyết định chuyện đó.

Với ý nghĩa đó, nghĩa là ý nghĩ thương thuyết, tôi đã ra công dò xét tìm bên này, tìm bên nọ, hỏi thăm dò ý kiến mọi nơi. Tới bữa nay cũng nói với quý vị là tôi có dịp đã gặp được Đại tướng Dương Văn Minh, bởi vì theo lời một số người, thì Đại tướng Dương Văn Minh có đủ điều kiện làm việc này.

Trong các cuộc gặp gỡ, trong một tư thất của một người bạn chung – bởi vì hạp mặt tôi muốn tránh tiếng trước, không thể mời Đại tướng đến Dinh Độc Lập nói chuyện. Một mặt tôi cũng không thể tự mình tới nhà Đại tướng mà nói chuyện. Cho nên chúng tôi đã cùng nhau đến nhà một người bạn chung – Sau khi nói chuyện, tôi nói rằng: “Theo dư luận, một số người nói rằng Anh – xin lỗi, bởi vì giữa Đại tướng với tôi cũng còn cái thâm tình nhiều – người ta bảo rằng Anh có đủ điều kiện để thương thuyết, vậy thì xin Anh vì nước nhà, mọi tỵ hiềm qua, mọi chuyện không tốt đẹp đã xảy ra, xin Anh vui lòng xóa bỏ để cùng nhau chung lưng dựng nước. Xin Anh chấp nhận cái ghế Thủ tướng để đứng ra thương thuyết với phía bên kia.” Đại tướng, lẽ cố nhiên đối với tôi lúc nào cũng giữ thái độ chẳng những là người bạn thân mà giữ cả thái độ, xin lỗi, như thể một người học trò của tôi vậy, mặc dù Đại tướng không phải là học trò của tôi, Đại tướng nói: “Thầy đã hy sinh đến mức này, thôi xin thầy ráng hy sinh một bước nữa mà thầy trao trọn quyền cho tôi.” Nghĩa là trao cái quyền

tổng thống cho Đại tướng.

Thưa quý vị,

Nước Việt Nam của chúng ta mặc dầu mất rất nhiều rồi, nhưng cái gọi là pháp lý, căn bản pháp lý vẫn còn. Quốc Hội vẫn còn đây, Hiến Pháp vẫn còn đây, tôi không thể làm một chuyện qua mặt được Quốc Hội và qua mặt được Hiến Pháp... (vỗ tay). Và lại cái quyền hiện giờ gọi là ở trong tay tôi, là một cái quyền cũng do nơi Hiến Pháp mà ra. Đây không phải là một cái khăn mouchoir, đây không phải là một tờ giấy bạc từ ở trong tay tôi, tôi móc ra đưa cho Đại tướng, “Đây, cái quyền đây này.” Tôi không thể làm như vậy được. Bởi vậy cho nên tôi nói vấn đề này tôi không thể giải quyết được. Nếu có muốn giải quyết chăng nữa, rồi đây tôi phải trình lại với Quốc Hội để Quốc hội quyết định coi thế nào.

Thưa quý vị,

Đại tướng cho rằng mình có thể nói chuyện với bên kia. Đại tướng nói rằng bên kia đã chấp nhận nói chuyện với Đại tướng. Cái chuyện này tôi xin phép không phải là tôi ngờ, nhưng mà tôi, khi nào tôi nắm được bằng cứ chính rồi, chừng đó tôi mới tin được là như vậy. Nhưng theo tôi thiết nghĩ, Đại tướng trong cuộc thương thuyết này là lãnh nhiệm vụ của một người do Quốc Hội chấp nhận đứng ra thương thuyết mà giao cho Đại tướng. Nếu mà Đại tướng tự nhiên đi nói chuyện với bên kia, xin lỗi, Đại tướng đến nói chuyện với danh nghĩa là gì? Đại tướng nói chuyện đại diện cho ai mà nói chuyện với bên kia? (vỗ tay)

Lại một điểm nữa, tôi nghĩ Đại tướng đã có cái gì mà cam đoan rằng những điều kiện Đại tướng sẽ thỏa thuận được đó là điều kiện, tôi không nói là hoàn toàn thuận lợi, mà là điều kiện ít đau khổ, ít nhục nhã cho nước Việt Nam Cộng Hòa chúng ta, nghĩa là của chung chúng ta. Ở đây có cái gì bảo đảm chuyện đó hay không?

Một điểm nữa... hai chính phủ thương thuyết với nhau, có thể nào chính phủ này kêu chính phủ kia: “Nói anh phải chỉ định người này, người này nè, ra thương thuyết tôi mới chấp nhận, bằng không phải như vậy, tôi không chấp nhận.” Có thể nào có được như vậy không? (vỗ tay)

Bởi vậy, đây cái chuyện, xin lỗi, đã thật là khó hiểu nổi. Lấy cái lý trí của con người, dẫu mà sơ đẳng thế nào, cũng không thể hiểu được.

Hôm nay đến trước mặt Quốc Hội, tôi trình bày vấn đề, thì như đã nói khi nãy, đây là một điểm mà Quốc Hội toàn quyền quyết định. Nếu nghĩ rằng tôi phải giao quyền lại cho Đại tướng Dương Văn Minh, tôi xin phép vâng lời Quốc Hội, tôi sẽ giao quyền lại cho Đại tướng Dương Văn Minh. Còn như nếu quý vị tính cái chuyện khác, đó là toàn quyền của quý vị, tôi không chen vào đó.

Một điểm sau, nhiều khi người ta nghĩ rằng tôi bị áp lực, áp lực chỗ này áp lực chỗ nọ, thì thưa quý vị, đây không phải là tự mình vẽ bùa để cho mình đeo, tôi bình sanh tới thuở giờ, không chấp nhận một áp lực của ai hết, mặc dù là áp lực của người gọi là bạn của mình hay là người tưởng là có quyền cho mình cái lệnh đó. Xin lỗi quý vị, tôi không có cái điểm đó. Và lại đây là việc nước chung, việc nước chung nếu may ra trong cuộc thương thuyết này chúng tôi được những điều kiện nó còn phần nào, vì nó là vấn đề nhân đạo, hai là vấn đề lương tâm, ba là vấn đề thể diện. Chúng ta còn có thể chấp nhận được, thì thưa với quý vị, chừng đó dẫu thế nào cái quyền quyết định là quyền của Quốc Hội, không phải quyền của tôi. Đây tôi xin xác nhận lại một lần nữa.

Bởi vậy cho nên khi tôi xin với quý vị, lát nữa đây những việc cho tôi trọn quyền chỉ định người đi thương thuyết này trong căn bản mà tôi mới vừa nói tới. Nếu được, tôi sẽ trình lại với Quốc Hội coi chấp nhận hay là không chấp nhận. Còn như quý vị nghĩ rằng không chấp nhận, bởi vì đây là một điều kiện khắt khe, một điều kiện của người thắng trận viết cho người bại trận, thì chúng ta không còn nước gì khác hơn là lúc đó chúng ta cứ việc chết tới cùng, không còn biết làm sao hơn được (vỗ tay) ... thì chừng đó dầu cái thành Sài Gòn này sẽ biến thành một biển máu, tôi nghĩ rằng người Việt Nam vì thể diện của mình, không thể nào từ chối được, trừ một số người không đáng gì (vỗ tay) nói là không thể nào chấp nhận được chuyện đó.

Thôi tôi không dám nói dài làm mất thời giờ của quý vị. Tôi chỉ nhắc lại một điểm, là xin quý vị quyết định. Nếu tôi phải trao quyền lại cho Đại tướng Dương Văn Minh, tôi xin sẵn sàng vâng lời quý vị, tôi sẽ trao lại cho Đại tướng Dương Văn Minh. Như thế quý vị chấp nhận rằng tôi có thể chỉ định một chính phủ nào gọi là chính phủ đề đứng ra thương thuyết trong căn bản vẫn hồi hòa bình, trong tinh thần hiệp định Paris, để cho hai nước, cái chuyện vì lẽ cố nhiên một chuyện chúng ta đã mất rồi, theo những chuyện chúng ta đã biết trong hai ngày...

Nguồn

1- Viện Bảo Tàng Việt Nam, San Jose (Viết Từ Băng Ghi Âm)

2-Theo bài viết của GS Nguyễn Ngọc An, nguyên Tổng Trưởng Thông Tin Chiêu Hồi trong nội các Trần Văn Hương đã ghi âm lại và đã đăng trong Đặc San Pétrus Ký miền Nam California (1996).

Ghi chú: Sau bài diễn văn của Tổng thống Trần Văn Hương, Quốc Hội đã thảo luận và biểu quyết với đa số đồng ý giao quyền cho Đại tướng Dương Văn Minh. Hai ngày sau, lúc 17 giờ ngày 28 tháng 4-1975 lễ bàn giao đã diễn ra tại Dinh Độc Lập.

Văn kiện lịch sử thứ hai cuối tháng tư 1975

Tổng thống Việt Nam Cộng Hòa Trần Văn Hương

Quyết định:

1. Nay đề cử cựu Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu và cựu Thủ tướng Trần Thiện Khiêm đại diện Tổng thống Việt Nam Cộng Hòa đến Đài Bắc để phân ưu cùng chánh phủ và nhân dân Trung Hoa Dân Quốc nhân dịp Tổng thống Tưởng Giới Thạch tạ thế.
2. Sau đó hai vị trên được đề cử tiếp tục viếng thăm các quốc gia trên thế giới xét cần thiết trong vòng 6 tháng để làm sáng tỏ thiện chí hòa bình của Việt Nam Cộng Hòa đồng thời vận động các chánh phủ và nhân dân các quốc gia đó hỗ trợ lập trường hòa bình của chánh phủ và nhân dân ta.

Chương trình thăm viếng sẽ do hai vị tùy nghi quyết định thể theo sự thuận lợi của tình hình đối với các quốc gia đó.

3. Yêu cầu Bộ Ngoại giao chỉ thị các Tòa Đại sứ Việt Nam Cộng Hòa yểm trợ cần thiết để nguyên Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu và nguyên Thủ tướng Trần Thiện Khiêm cùng phái đoàn chu toàn nhiệm vụ giao phó.

Chi phí công tác do Bộ Ngoại giao và Bộ Quốc phòng đài thọ “trong khuôn khổ được luật lệ ấn định” (do Tổng thống Hương viết thêm vào văn kiện).

Sài Gòn ngày 25 tháng 4, 1975

(Ấn Ký Trần Văn Hương)

*Quyết định của TT Trần Văn Hương (25/04/2009) do Đại tá Võ Văn Cẩm viết.
Nguồn: KBC Hải ngoại số 39, tháng 4, 2009, trang 42*

Nguyễn Văn Thiệu

Cựu Tổng thống Việt Nam Cộng Hòa

Sài Gòn 25/4/75

Kính trình Tổng thống Trần Văn Hương,

Thưa Cụ,

Để thực hiện công tác cụ giao phó, tôi kính xin cụ chấp thuận cho những sĩ quan sau đây gọi là thành phần tối thiểu cần thiết để giúp tôi, đi theo tôi trong suốt thời gian công du:

1. Đại tá Võ Văn Cẩm
2. Đại tá Nguyễn Văn Đức
3. Đại tá Nhan Văn Thiệt
4. Đại tá Trần Thanh Điền
5. Trung tá Tôn Thất Ái Chiêu
6. Bác sĩ Thiếu tá Hồ Vương Minh
7. Đại Úy Nguyễn Phú Hải
8. Phục dịch viên Nghị

Ngoài ra cựu Thủ tướng Đại tướng Trần Thiện Khiêm cũNg cần đem theo những sĩ quan và dân sự sau đây:

1. Trung tá Đặng Văn Châu
2. Thiếu tá Đinh Sơn Thông
3. Thiếu tá Nguyễn Tấn Phận
4. Ông Đặng Vũ

Đại tướng Trần Thiện Khiêm nhờ tôi trình cụ chấp thuận.

Kính chào Tổng thống,

(Ký tên Nguyễn Văn Thiệu)

*Thư viết tay của cựu TT Nguyễn Văn Thiệu gửi TT Trần Văn Hương (25/04/2009)
Nguồn: KBC Hải ngoại số 39, tháng 4, 2009, trang 41*

Tổng thống Trần Văn Hương phê “Thuận”, đề ngày 25/4/75, ký tên Hương

---

Nguồn

1- Viện Bảo Tàng Việt Nam, San Jose (Viết Từ Băng Ghi Âm)

2-Theo bài viết của GS Nguyễn Ngọc An, nguyên Tổng Trưởng Thông Tin Chiêu Hồi trong nội các Trần Văn Hương đã ghi âm lại và đã đăng trong Đặc San Pétrus Ký miền Nam California (1996).

Ghi chú: Sau bài diễn văn của Tổng thống Trần Văn Hương, Quốc Hội đã thảo luận và biểu quyết với đa số đồng ý giao quyền cho Đại tướng Dương Văn Minh. Hai ngày sau, lúc 17 giờ ngày 28 tháng 4-1975 lễ bàn giao đã diễn ra tại Dinh Độc Lập.

Nguồn: <https://ongvove.wordpress.com/2010/04/25/di%E1%BB%85n-van-c%E1%BB%A7a-t%E1%BB%95ng-th%E1%BB%91ng-tr%E1%BA%A7n-van-h%C6%B0%C6%A1ng-26-4-1975/>

Tổng hợp: Nam Phong

Ngày 27/1/2015

www.vietnamvanhien.net